

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

- Κύμα μου άχνό, στού φεγγαριού
Τό φώς κρινοσπαρμένο,
Που πής μέ ζιά : -Παλληκαριού
Κυβούρι έγώ νά νένω

Σπίτσες ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΤΑΙΡΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

ΟΜΙΛΟΣ ΕΚΔΡΟΜΩΝ

Τήν άγγελίαν τήν οποίαν εξέδωκεν ο «Ομιλος των Έκδρομών» τήν δημοσιεύωμεν ύλόκληρον, θεωροῦντες τήν δημοσίευσιν αὐτῆς ὡς τήν καλλιτέραν σύστασιν διά τὸ ἔθνικώτατον ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε νά φέρῃ εἰς πέρας τὸ λαμπρὸν αὐτὸ σωματεῖον.

σῶν συγγραψῶν, ἡ Ἑλληνοδίκος ἐπέτροπεία ἔκοιβε βραβεύσιμον τήν ὑπὸ τοῦ κ. Κρ. Κορύλλου ὑποβληθείσαν. Καί εἰς ταύτης τήν ἔκδοσιν προβαίνει ὁ Ὁμιλος, ὡς ἀπαρχήν τῆς σειρᾶς τῶν κατὰ νόμους χωρογραφικῶν δημοσιεύσεων, ἐλπίζων δεῖν τὸ ἔργον τοῦτο θέλει τύχῃ εὐμενεῶς δεξιώσεως παρὰ παντός Ἑλλήνου.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΡΟΛΩΝ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΘΑΜΜΕΝΟΙ ΟΙ ΚΟΜΜΑΤΑΡΧΑΙ ΤΟΥ ΘΙΑΣΟΥ ΟΙ ΕΤΝΟΟΤΗΜΕΝΟΙ

Αἱ σχέσεις τῆς Διευθύνσεως τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου μετὰ τοὺς Ἑλληνας συγγραφεῖς καὶ τὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα συναντᾷ ἐν ἔργῳ πρωτότυπον ἀποπειρώμενον νά εἰσελθῇ εἰς... τὰ στενά αὐτῶν Δαρδανελίων, ἂν καὶ κατ' ἀρχήν εἶνε τὸ κύριον ἐλάττωμα τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ἔχουν ἐπὶ τέλους καὶ μίαν δικαιολογίαν τὸ ὅτι ὁ κ. Στεφάνου ἀρτί ἐπανακκάμψας ἐκ ταξειδίου μορφώσεως ἀνά τὰ Ἑυρωπαϊκά Θεάτρα εὗρεν ὅτι περισσότερον ἀπὸ τήν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, ἡ ὁποία ἔχει ὀπωσδήποτε τὸ «Ἐπί τοῦ Καταστρώματος» καὶ τῆς «Κούλουρης τὴν Νύμφην» ὡς ἐγκαλωπίσματα, ἡ Γαλλικὴ ἔχει ἀνάγκην ὑποστηρίξεως.

«Γεωλογία, ὄρεογραφία, ὕδρογραφία, θαλασσογραφία, κλίμα, προϊόντα, φυσικαὶ καλλοναί, λαογραφία, διοικήσεις, ἐκπαίδευσις, ἱμφοίον βιομηχανία, συγκοινωνία, στατιστικά, ἄτινα ἐν τέλει συμπληροῦν εἰδικὴ ἱστορικὴ μονογραφία τοῦ νομοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος, ἡ μόνη τοιαύτη ὑπάρχουσα μελέτη, πάντα ταῦτα περιγράφονται λεπτομερῶς καὶ ἐπιστημονικῶς.

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑΣ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

»Ἐν Ἑλληνικὸν καταδρομικόν.
»Ἐν Ὀλλανδικόν.
»Ἐν Ρωσικόν.
Ὅστε πολλὰ οὔτε ὀλίγα καθὼς βλέπεις.. δὲν εἶχα ἦ νά ἐκλέξω.
Ἦρχισα λοιπὸν τότε νά σκέπτωμαι προσπαθοῦσα νά μαντεύσω. Ὀλλανδὸς δὲν πιστεύω νά εἶνε, οὔτε Ρώσος, δὲν ἔχει τὸν τύπον τῆς Μογγολικῆς φυλῆς.

μέ τὰς χεῖρας του!...
Μένει τὸ Ἑλληνικόν. Ὅσον δι' αὐτὸ βεβαίω μετ' ἐντροπῆς ὅτι ἔχω τόσον ἀσαφῆ ἰδέαν περὶ Ἑλλάδος ὅπως καὶ περὶ τῆς Ἀθησυνίαις ἢ τῆς Κίνας.
Ἐνθυμοῦμαι ἀμυδρῶς μόνον ἀπὸ τὸ σχολεῖον μερικὰ μαθήματα ἱστορίας, καὶ ἀπὸ τὰ μουσεῖα, τὰ Ἑλληνικὰ ἀγάλματα.
Συνείθισα νά θεωρῶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐνδεδυμένους περικεφαλαίας καὶ χλαμύδας, καὶ ἔχοντας ἀκόμη ὡς ὄπλα ἀσπίδας καὶ δόρατα, ὥστε σὲ βεβαίω ὅτι καὶ αὐτῇ ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔμεινε εἰς τὸ πνεῦμα μου.

γευμένη... ὡς καὶ ἡ μαμὰ ἀντελήφθη τὴν ἀφαιρέσιν μου, καὶ μοῦ ἔκαμε τὴν παρτήρησιν.
Τὸ ἀπόγευμα μέγα συμβεβηκός!...
Εἰς τὸ ἀπάναντι ποτοπωλεῖον διέκρινα ἕνα ναύτην ὅμοιον μετὰ τοὺς ἄλλους οἱ ὁποῖοι ἔχαίρετον τὸν ἥρωά μου...
Ἐκάθητο πρὸ ἐνὸς τραπέζιου μετὰ ἕνα ἰδικόν μας, καὶ προσεπάθουν κωμικώτατα νά συνεννοηθοῦν, πίνοντες γενναία ποτήρια.

